

JAK SE JMENOVAL? (STARÝ ZÁKON)

- 1 Jak se jmenoval Lotův otec?
- 2 Jak se jmenoval muž, o němž je napsáno, že pil posměch jako vodu?
- 3 Jak se jmenoval král, který před jiným králem předstíral, že je pomatený?
- 4 Jak se jmenoval písař proroka Jeremiáše?
- 5 Jak se jmenoval panovník, který nad svým královstvím jmenoval 120 úředníků?
- 6 Jak se jmenoval starozákonní prorok, který píše o údolí suchých kostí?
- 7 Jak se jmenoval muž, kterému král Achab zabavil jeho vinici?
- 8 Jak se jmenoval muž, který je praotcem Arabů?
- 9 Jak se jmenoval Josefův prvorozený syn?
- 10 Jak se jmenoval kozel, který byl po vykonání smířčích obřadů vyhnán na poušť?
- 11 Jak se jmenoval prorok, který na Boží příkaz tři roky chodil svlečený a bosý?
- 12 Jak se jmenoval judský král, který spálil svitek s Jeremiášovým proroctvím?
- 13 Jak se jmenoval vojevůdce Saulova vojska?
- 14 Jak se jmenoval faraónův dvořan, který jmenoval Josefa vrchním správcem?
- 15 Jak se jmenoval král, z jehož zajetí Abraham vysvobodil Lota?
- 16 Jak se jmenoval Šalamounův syn, který po něm nastoupil na trůn?
- 17 Jak se jmenoval Davidův otec?
- 18 Jak se jmenoval dvořan, který udusil svého krále a sám sebe dosadil na jeho místo?
- 19 Jak se jmenoval judský král, o kterém bylo prorokováno, že bude pohřben tak, jako se pohřbívá osel?
- 20 Jak se jmenoval bratr Rebecky?

1 – HÁRAN (1 Moj 11,27), 2 – JÓB (Jób 34,7), 3 – DAVID PŘED AKÍŠEM (1 Sam 21,13-14), 4 – BÁRUK (Jer 36,4), 5 – MÉDSKÝ DARJAVEŠ (Dan 6,2), 6 – EZECHIEL (Ez 37.kap.), 7 – NÁBOT JIZREELSKÝ (1 Král 21,1-16), 8 – IZMAEL (1 Moj 25,12), 9 – MANASES (1 Moj 46,20), 10 – KOZEL PRO AZÁZELA (3 Moj 16,8-10), 11 – IZAJÁŠ (Iz 20,2-3), 12 – JÓJAKIM (Jer 36,9,23), 13 – ABNÉR (2 Sam 2,8), 14 – POTIFAR (1 Moj 39,4), 15 – KEDÓRLAOMER (1 Moj 14,15-17), 16 – RECHABEÁM (1 Král 11,43), 17 – JÍŠAJ (1 Sam 17,12), 18 – CHAZAEL (2 Král 8,13-15), 19 – JÓJAKIM (Jer 22,18-19), 20 – LÁBAN (1 Moj 24,29)

HŘIVNA

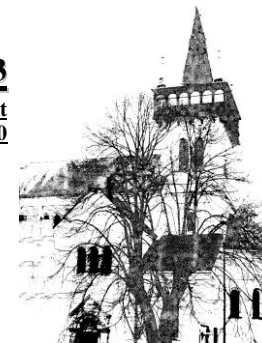
červen 2013

2013 / 12

www.farnost.semily.net
administrátor farností - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Tatobitech (TT) nebo v Chuchelně (CH)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 10.6.2013 do 23.6.2013

den	hod.	úmysl
10.06.	pondělí	-----
11.06.	úterý	Památka sv. Barnabáše KA 8:00 za † Zdeňka, Emílii a Martina Studničkovy KA 16:30 <i>dětská bohoslužba</i>
12.06.	středa	KA 8:00 za † Marii Tomíčkovou a celý rod Tomášových a Tomíčkových
13.06.	čtvrtek	Památka sv. Antonína z Padovy KA 8:00 za zdraví a Boží požehnání pro sestřenicí Evu
14.06.	pátek	KO 18:00 za zdraví a Boží požehnání pro rodinu Ladislava
15.06.	sobota	DD 13:30 za farní společenství KO 18:00 za † Jaroslava Prouška a † z rodu
16.06.	neděle	11. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 na poděkování za dar života <i>při bohoslužbě sbírka na bohoslovce</i> ----- TT CH 15:00 na úmysl <i>při bohoslužbě sbírka na bohoslovce</i>

den	hod.	úmysl
17.06.	pondělí	-----
18.06.	úterý	KA 18:00 za Boží požehnání pro rodinu Ladislava
19.06.	středa	KA 8:00 za † Zdeňka Stehlíka
20.06.	čtvrtek	KA 8:00 za † Karolínu a Jana Kafříkovy
21.06.	pátek	Památka sv. Aloise KO 18:00 za prarodiče Svitkovy
22.06.	sobota	DD 13:30 za farníky KO 18:00 za Boží požehnání pro rodinu Petra Krajčoviecha
23.06.	neděle	12. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † členy rodiny Matějkových, za † Ladislava a Štefánii Krajčoviechovy ----- TT

SVATÝ BOHUMIL (10.6.)

Pocházel z polského rodu Poraj. Narodil se roku 1116 na hraběcí tvrzi Kozmin v Polsku. Otec Bohuchval Poraj si přál, aby jména dětí naznačovala, jaké by měly být. Rodiče zasvětili Bohumila Pánu a vyprošovali mu milost, aby mu byl svým životem milý.

Na studie jej poslali do Hnězdna, kde ho vyučoval Oto, pozdější biskup bamberský. Bohumil byl nadaný, studoval i v Paříži a zvolil si kněžské povolání.

Později se stal knězem a cítil velkou odpovědnost za svěřené duše. Svůj život naplňoval smiřováním a modlitbou za ně. Byl zvolen biskupem a jmenován i arcibiskupem v Hnězdně. V biskupském úřadě usiloval o věrné plnění pastýřského úkolu, který po pěti letech zatoužil změnit v úkol modlíciho se obětíka.

Požádal tedy v roce 1172 papeže Alexandra III. o uvolnění z úřadu, aby mohl žít jako kamaldulský poustevník. Chtěl se tak dál podílet na záchraně duší, chtěl se více modlit za ty, kteří se nemodlí a klanět se Bohu za ty, kteří se mu neklanějí. Po 10ti letech zemřel v ústraní jako řeholník ECMC.

OTÁZKA NÁSILÍ V BIBLI

Častým kamenem úrazu pro čtenáře Písma je hojný výskyt násilí, zvláště ve starozákonních textech. Již jsem se setkal s názory, že Starý zákon byl v Novém zákoně zrušen, že bychom tedy měli Starý zákon – nebo jeho „nejnásilnější části“ z Bible vypustit a podobně – vždyť i v pozdním starověku a středověku se vyskytly hereze, které považovaly „krutého Boha Starého zákona“ a „milosrdného Boha Nového zákona (Krista)“ za dvě různá, mnohdy soupeřící božstva. Jak se však postavit ke Kristovým slovům „Nepřišel jsem Zákon zrušit, ale naplnit!“ (Mt 5,17) ?

Předně je třeba říci, že Starý zákon tvoří integrální součást Bible a o jeho knihách platí totéž co o novozákonních spisech – jsou inspirovány Duchem svatým, neobsahují tedy teologické omyly, „bludy“. Důležitá je však otázka výkladu některých sporných míst. Jak má zbožný člověk věřící v neskonale Boží milosrdenství přijmout texty, které vypovídají o Bohu, který si přeje krvavé potlačení cizích národů?

Faktem je, že Písmo se vyjadřuje prostřednictvím různých literárních druhů. Podobně jako kniha Genesis není vědeckou výpovědí o vzniku vesmíru, je třeba se i na ostatní texty dívat ne očima vědy, ale očima víry. Tak můžeme například i tzv. „historické“ spisy Starého zákona (např. knihy Jozue, Soudců apod.) vidět ne jako „krvavou historii“ ale výpověď o Bohu. Zvláště zmiňovaná kniha Jozue se svou formou blíží hrdinským eposům, jak je známe z literatur různých jiných národů (např. nám bezpochyby známá Ilias). Pochopitelně bychom v ní mohli najít historické nesrovnalosti. Úmyslem autora (autorů) však není podat historickou reportáž z války o Kanaán, ale svědectví o věrnosti Boha vůči izraelskému lidu, splnění slibu praotcům.

Již mnohé přísné rituální předpisy v Knihách Mojžišových nás mohou překvapit. Je však třeba vzít v úvahu, že byly vydány pro teprve se formující národ, či spíše kmenové společenství, navíc kočovné. Aby bylo možné udržet tyto lidi „na uzdě“, bylo jim zapotřebí vštípit mnohdy až vojenskou kázeň, a to s odpovídající přísností, což může být těžko pochopitelné pro nás, kteří žijeme v civilizaci s určitou kulturní úrovní. Princip krevní msty, který je vlastní mnoha kulturám a národům, se ve Starém zákoně objevuje

v základním „trestněprávním ustanovení“ Oko za oko, zub za zub.

Pro dnešního člověka je to pochopitelně tvrdé až kruté, ne však pro orientálce z doby před více než třemi tisíci lety. Podobně jako se právě ulovené divoké zvíře krotí v pevné ocelové kleci, bylo zapotřebí vštípit neuspořádaným houfcům dosavadních egyptských otroků řád (pro srovnání – 1200 let poté, co izraelský lid vyšel z Egypta, uprchli ze zajetí otroci pod vedením Spartakovým; toto povstání bylo nakonec poraženo pro nesvornost a nekázeň, která se nemohla měřit s pevným řádem Crassových legií). Lze se však na tento příkaz dívat i z druhé stránky – jak jsem se již zmínil, většinou etnik je vlastní princip krevní msty. Ta se však mnohdy nezastaví u pouhého „oko za oko“, ale vyvolá další vlnu násilí, ba až epidemii vraždění. Lze tedy proto říci, že příkaz Oko za oko staví pevnou hranici nekontrolovanému a nekontrolovatelnému řádění „mstitelů“ – jakési „Život za život, dobrá – ale pak už dost!“; navíc nenechává takovou odplatu jako soukromou věc jednotlivce, ale světuje ji společnosti.

Dobrá, ale co si počít s Bohem, který „přikazuje vraždění“? Opět je třeba zdůraznit, že biblická výpověď není mnohdy historickou učebnicí, nepsali ji přímí účastníci událostí v Písmu popisovaných, je mnohdy plná alegorií a jinotajů. Podobně jako Kristus používá v Novém zákoně podobenství o milosrdném Samařanovi, aniž bychom z toho usuzovali, že tato událost se skutečně stala, je starozákonní zpráva mnohdy jen pozadím či rámcem pro výpověď teologickou. Smyslem příkazu „vyhladit všechny nepřátelské národy“ není etnická čistka, ale zákaz Izraeli podílet se na domácích kultech a idolatrii – stejného původu je i zákaz sňatků s cizinkami.

Smyslem těchto textů je nejspíše něco ve smyslu: „Izraelče, neměj nic společného s náboženstvími těchto cizích národů, vždyť se Hospodinu protíví a proto na ně zanevřel již v dobách příchodu do země zaslíbené!“ Nesmíme totiž zapomenout, že tyto „historické“ knihy vznikaly mnohdy až několik generací po příchodu Izraele do zaslíbené země. I zde však jsou různé výjimky – např. Gibeonané, kteří nejenže nebyli vyhlazeni, ale dokonce jim bylo dovoleno konat práce „pro Hospodinův oltář“ (Joz 9,27). Rovněž příběh Moábitky Rút je významnou ukázkou, že etnická příslušnost sama o sobě není důvod k tomu, aby byl někdo Hospodinu protivný.

Souhrnem snad tedy lze říci, že násilí ve Starém zákoně není mnohdy historickou autentickou skutečností, ale součástí teologické výpovědi, odrazem požadavku věrnosti izraelského národa svému Bohu.

(Zdeněk Drštka)

NAJDĚTE SVŮJ ZPŮSOB MODLITBY...

Způsoby, metody a techniky modlitby jsou pouze prostředky k cíli. Jsou jen oporou, která pomáhá udržet naše srdce a mysl otevřené Bohu. Neexistují dokonalé metody. Existují pouze různé prostředky pro různé lidi v různých obdobích života.

Co člověku pomáhá na začátku jeho cesty, mu nemusí být ku pomoci, když pokročí dále. Co mu pomáhalo, když šel z kopce s větrem v zádech, to mu může být k ničemu, když šplhá nahoru a zápasí s větrem ve tváři. Co jim bylo ku pomoci na jaře jejich života, jim nemusí pomáhat v jeho podzimu. Nezávisle na tom, co je kdekoliv řečeno, modli se tak, jak umíš, ne, jak neumíš.

(podle knihy „O modlitbě s Davidem Torkingtonem“)